

En un indret...

En un indret de corol·les
passava l'ombra de mi.
El rossinyol de tenebres
sols refilava que sí...

En un camí de la vida
m'esperava la Fidel.
En un indret de llimones
moria l'ocell de gel.

En un indret de roselles
jo m'adormia amb el vent
de l'ésser que braolava
en la foscor del torrent.

Oh, l'àngel, fet invisible,
vigilava des del pont
mentre la tarda sofria
a la boca de la font.

En un indret de llanternes,
en l'esglai sense bressol,
la meva ànima escrivia
la seva lletra de sol.

15-II-82

Les orenetes

¿Trigareu, orenetes,
a tornar als vostres nius
i a deslligar els cels aspres
de tant d'hivern captius?

Orenetes, oh símbol
meu de l'etern retorn,
des de l'anhel us crido
amb el meu cor fet corn.

Baixeu, planant en cercles
dins l'alta claredat,
a esbarriar la xifra
del vol del rat-penat.

Hi ha l'oreneta blanca,
que somio despert,
ocell de les alçàries
i de l'obscur obert.

¿Trigareu, orenetes,
a gronxar-vos al vent
que arribarà amb aromes
sota un nou cel clement?

Boques de pleniluni
besaran ulls vernal
quan jo senti que affloren
els profunds litorals:

vida en acte i en somni,
temps i espai abraçats,
músiques, dolls i formes,
l'estel de soledats...

Les estrelles oscil·len
amb un gest de lilàs,
i ve la pau tranquil·la
pas a pas, pas a pas...

19-II-82

Curtes epifanies

- Unànimes, els arbres es transformen en àngels. —Jo dormo.
- Vindrà l'alba vestida de palmeres i eixams. —Tinc set.
- Tremola una hora d'aigua de cares in comptables. —Penso en l'herba.
- Viatger de la nit, arribes a àgores de l'aurora. —M'enlluno.
- Profeta de l'espiga, pastor de meteors... —Llauro aire.
- La veritat diürna de llavis de zenit. —Sego.
- El pa sobre la taula. Equilibri del món. —Crec, blats!
- Nit, et seguiré amb llavors lluminoses. —Beso el mandró.
- Tot. Un martell a terra. El gall. El sol. I l'heura. —Sóc l'ametller.
- Poesia! ¿Vols fer de l'esperança una victòria? —Rego llamps.
- L'iceberg de cor de cérvol, les cordes òrfiques... —Volo.
- Talaiot de silenci, la membrança amorosa. —Jo canto.

El gall de Vallparadís

Ningú no sap per què canta,
en la fonda mitjanit,
què pregunta o què contesta
el gall de Vallparadís.

Però canta, canta, canta,
fora d'ell i dins de mi,
un conjur d'hora vençuda,
el gall de Vallparadís.

El llebrer de l'alegria
ha perdut sol i pedrís.
¿Canta el dia o canta l'ombra
el gall de Vallparadís?

Vola, cant del gall, oh vola
fins als llavis de la brisa
on es desperta l'aurora,
gall meu de Vallparadís!

Hospital de Sant Llätzer
Terrassa, 3-III-1982

El meu cor, a dalt d'un arbre

El meu cor, a dalt d'un arbre,
està esperant els lilàs.

Arriba el sol amb espasa
i gorra de capità.
Quatre falcons li sostenen
la capa de roserar.

El rossinyol ha perdut
la carta de navegar,
i dos amants es parteixen
el mocador de plorar.

El meu cor, a dalt d'un arbre,
està esperant els lilàs.

Ni el sol ni la lluna saben
per on paren els lilàs.
Jo en veig signes i presagis
escrits en el meu llindar.

I passen els vents contraris
que han dormit al canyissar,
feixucs de tanta batalla
no pensen en els lilàs.

El meu cor, a dalt d'un arbre,
està esperant els lilàs.

Passen carrers i senderes.
No pensen en els lilàs.
Són presa de la cabòria
d'aturar-se i arribar.

Des del meu hivern de ferro,
estenallat en mon jaç,
mon ànima us necessita,
oh lilàs, lilàs, lilàs.

El meu cor, a dalt d'un arbre,
està esperant els lilàs.

Cor, ja ve la primavera,
ve la joia dels lilàs,
ja pots tornar a saltar a terra
i seguir-me tot xiulant.

Brando els lilàs ben enlaire!
Joia faula dels lilàs!
Campanes. Fonts. Llum atònita,
i el destí no és atzar.

Hospital de Sant Llätzer
Terrassa, 11-III-1982

L'Àngel de la Llum

Deixa'm posar de nou dempeus damunt la terra,
oh Àngel de la Llum que en l'aire t'enriqueixes,
del canvi i de l'arrel que persisteix tossuda.

Deixa'm vagassejar sobre la terra viva
i veure la naixença dels camins que comencen
dessota les estrelles i prop dels ulls de l'aigua,
mentre el cor escorcolla el cant del rossinyol
que interroga la nit capjupa de misteris.

Deixa, àngel somrient de retorn i equilibri,
alçar-me fet pollanc, tot trèmul d'existència,
vers la deu d'airecel d'on neix la primavera.

Tocat pels teus dits, deixa que un ensum de paller
vingui a ajeure's, prop meu, com a vora el seu amo.

No m'abandonis, àngel, al salari d'almoïna
amb què paga el dolor durant les seves minves.

Estic nu. I vulnerable al diamant del dia.

Anem vers les aloses!

Pastura un poltre roig.

Ve l'est, amb la gavina.

Oh àngel de poder entre les formes cegues,
deixa'm sentir la titànica força
d'un bri d'herba que creix,
l'oració de l'aigua,
els enigmes del foc.
Vine, àngel, acompanya'm de ta llum necessària.
Vine, vine, no em deixis, bellesa resplendent,
creació i consol,
pietat convertida en esperit.
Mira, àngel, Vall endins —Demèter dorm; jaguda,
solemne i vasta fa un gran gest amb la mà
de protecció i d'ordre, i tots els ocells volen,
i després, murmurant, lenta, muda de jeia...

I l'àngel fa el Senyal: el cercle etern.

Terrassa, 25-III-82